

★ Ψάχνοντας Τα
Μούρα Του Βορρά

Κατερίνα Χαρίση

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

Τα βιβλία των εκδόσεων apopseis.gr Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες των διαδικτυακών περιοδικών www.apopseis.gr & www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του Ovi Magazine και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@apopseis.gr & info@ovimagazine.com

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική η τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Ψάχνοντας Τα Μούρα Του Βορρά

Κατερίνα Χαρίση

Είναι όπως οι άλλοι χρησιμοποιού πυροτεχνήματα. Μια Πρωτοχρονιάτικη παράδοση. Η δική μας Χριστουγεννιάτικη παράδοση, στο arorseiis.gr και το Ονί και από την αρχή τους, είναι οι παιδικές ιστορίες.

Ο Ρούντολφ το σαλιγκάρι και ο Τζόε, ο γενναίος σκύλος, επιστρέφουν κι εφέτος για να σώσουν τα Χριστούγεννα. Να σώσουν τον Άγιο Βασίλη από ένα πολύ σκοτεινό μέρος που τον έχουν βάλλει τα τριχωτά καλικαντζαράκια. Αλλά για να γινεί αυτό χρειάζεται ένα πολύ σπάνιο και πολύ δύσκολο να βρεθεί μούρο του Βορρά. Ότι πιο απλό για ένα σαλιγκάρι κι ένα σκύλο!

Η Κατερίνα Χαρίση είναι ο ανταποκριτής μας στο εργαστήρι του Αγίου Βασίλη, μια ασφαλής πηγή για ότι συμβαίνει στο Βόρειο Πόλο και σιγουρά η καλύτερη για να μας διηγηθεί κι αυτή τη περιπέτεια του Ρούντολφ και του Τζο.

**Απολαύστε την ιστορία, και
Καλά Χριστούγεννα σε όλους σας**

Θάνος Καλαμίδας

Κάπου στο Βόρειο Πόλο...

Ω, συμφορά μου. Συμφορά! Ο Άγιος Βασίλης να παραιτείται, πού ακούστηκε ξανά; Βαρέθηκε λέει. Δεν του αρέσουν τα Χριστούγεννα πια. «Κι εσύ!» είπε σε μένα μετά, «ένας είναι ο Ρούντολφ εδώ πέρα, κι αυτός είναι ο τάρανδός μου. Εξάλλου, είσαι αργός.» Έτσι μου είπε, ναι! Μα να μου πει εμένα τέτοιο πράγμα; Σε μένα; Τον Επιβλέπων Επικεφαλής; Τι θα κάνω, τι θα κάνω; Τι θα πω στα Ξωτικά; Ο Άγιος Βασίλης κλείστηκε στο σπίτι του κι έσβησε τα Φώτα στο Εργαστήρι. Τα Ξωτικά δεν μπορούν να δουλέψουν. «Να σβήσουν τα λαμπιόνια!» διέταξε σαν Στρατηγός. «Να σωπάσουνε οι μουσικές», είπε μετά, «θέλω να κοιμηθώ». Οι χιονονιφάδες στο Όχι Και Τόσο Ψηλό Βουνό σταμάτησαν να χορεύουν. Ω, συμφορά...

Ω, συμφορά...

Κάπου πολύ μακριά από το Βόρειο Πόλο, σε μια μεγάλη πόλη, ανάμεσα στις πολυκατοικίες και τους ουρανοξύστες, σε ένα σπιτάκι μικρό γύρω στις 8 το πρωί.

Τρίγω-νάαα, κάλα-ντάαα, μες-τη-γειτο, νιάαα... Ω, χαίρεται. Γεια σας! Ελάτε, μην κάθεστε στην πόρτα, μπείτε μέσα. Είναι λιγάκι στριμωχτά. Αλλά, όπως έλεγε και η γιαγιά μου όταν είχε επισκέψεις, απρόβλεπτες μάλιστα και για να δικαιολογηθεί που δε συμμαζέψε, «προσέξτε μη σκοντάψετε και καθίστε όπου βρείτε». Μόλις τέλειωσα κι εγώ με το δεντράκι μου, να εκεί στην άκρη. Ε, δεν είναι και πολύ μεγάλο, μόλις 50 εκατοστά. Αλλά με τόσο μικρό σπίτι-ένα δωμάτιο όλο κι όλο, μου φτάνει.

Ξύπνησα που λέτε νωρίτερα κι είχα ένα παράξενο όνειρο ακόμα στο μυαλό μου. Είδα λέει τάχα ότι ο Άγιος Βασίλης είχε φουσκώσει, είχε κοντύνει, είχαν πυκνώσει τα φρύδια του, κι ήταν όλο μουτρωμένος και κατσούφης. Κι αντί για κατακόκκινη στολή με μαύρα κουμπιά και μαύρη φαρδιά ζώνη, ήτανε λέει γκρι! Ακούς εκεί, γκρι. Μα τι όνειρο κι αυτό... Λες και έφυγε όλη η Μαγεία από μέσα του και χάθηκε μέχρι και το χρώμα της στολής του. Αλλά αυτό βέβαια, δε θα γινόταν ποτέ. Ο Άγιος Βασίλης δε θα άφηνε ποτέ τη Μαγεία του να χαθεί. Παράξενο όνειρο, αλήθεια! Ίσως επειδή σκεφτόμουν τώρα τελευταία τους φίλους μου στο Βόρειο Πόλο. Πόσο μου έλειψαν! Να, έχω ετοιμάσει και τη βαλίτσα μου από τώρα, αν και είναι ακόμα νωρίς. Έχει μέρες ακόμα ως την Παραμονή. Αλλά είμαι λιγάκι ανυπόμονος.

«Παραμυθάα... Παραμυθάα...»

Ποιος; Ορίστε, ποιος με φωνάζει; Από πού έρχεται αυτή η φωνή;

«Παραμυθάαα...!»

Μα... μοιάζει σα να ακούγεται από παντού! Και σα να ακούγεται από κάπου μέσα στο κεφάλι μου...

«Έλα Παραμυθά, γρήγορα!»

Τώρα μοιάζει σα να ακούγεται από πάνω μου, από γύρω μου, μα... Ρούντολφ; Εσύ;

Συμφορά μου, ω συμφορά. Πρέπει να τρέξω. Κάτι συμβαίνει στο Βόρειο Πόλο! Ελάτε μαζί μου, φεύγουμε!!

Ω, συμφορά

Επιτέλους, βλέπω το χωριό. Κοιτάζτε! Εκεί, το βλέπετε; Μα πόσο μου

έλειψε...! Κοιτάζτε τι όμορφα και ήσυχα που είναι. Η επίπεδη, χιονισμένη γη μέχρι πέεεερα εκεί που φτάνει το μάτι, κι ύστερα η μαύρη, παγωμένη θάλασσα, απ' όπου ήρθαν οι πρόγονοι του Ρούντολφ με ένα παλιό παγοθραυστικό, παλεύοντας με τα κύματα και... Ουφ, και μόνο που πλησιάζω τον Ρούντολφ, γίνομαι πολυλογάς. Να και το Όχι και Τόσο Ψηλό Βουνό με την κρυμμένη κορφή. Το σπίτι της Νιφάδας. (Καταλαβαίνετε ότι φλυαρώ για να πάρω μια ανάσα, έτσι; Είναι τόσο δύσκολο να περπατάς στο χιόνι. Και πάλι, είναι πολύ όμορφα όμως.) Ο αιθέριος χορευτής του βουνού, οι χιονονιφάδες που στροβιλίζονται και... Μα πού πήγαν; Δε βλέπω τίποτα πάνω στο Βουνό. Δηλαδή, αυτό είναι το πρόβλημα, βλέπω την κορφή του! Αχ, να δείτε που το όνειρο ήταν σημαδιακό. Πρέπει να βρούμε τον Ρούντολφ! Και... σα να έχει πολύ ησυχία; Πού είναι τα φώτα από το Εργαστήρι; Μα τι συμβαίνει τέλος πάντων;

Επαυασύυδεση

Ρούντολφ!
«Παραμυθά!»

Φωνάζουμε και οι δυο μαζί, όταν είδα το σαλιγκάρι να σέρνεται όσο πιο γρήγορα μπορούσε για να με φτάσει.

Μα τι... --«Συμφορά...!» --Είδα στον ύπνο μου... --«Ο Άγιος Βασίλης...»

Μιλάμε ταυτόχρονα και δεν καταλαβαίνουμε τι λέμε. Ο φίλος μου έχει πανικοβληθεί. Ρούντολφ. Σιγά. Ηρέμησε. Πάμε από την αρχή. Ο Ρούντολφ παίρνει μια βαθιά ανάσα κι όταν ξεφύσηξε το συννεφάκι του χνώτου του πάγωσε κι έπεσε κάτω.

Ρούντολφ, ηρέμησε. Είδα ένα παράξενο όνειρο και το πρωί σε άκουσα να με φωνάζεις, από χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Ή έτσι νόμιζα. Αλλά μάλλον ήταν αλήθεια, έτσι; Κάτι συμβαίνει. Το σαλιγκάρι κρέμασε τις κεραίες του κι έμοιαζαν με μαραμένα κοτσάνια.

«Πολύ φοβάμαι φίλε μου ότι τα πράγματα είναι σοβάρá. Η Μαγεία κινδυνεύει! Χάνεται!»

Χάνεται; Μα πώς; Αυτό είναι αδύνατον! Κάτι βλέπω να αστράφτει αδύναμα από μακριά. Μας πλησιάζει. Πετάει προς το μέρος μας και κάθε τόσο αφήνεται να αιωρείται, σαν ένα φτερό πουλιού που ταξιδεύει στον άνεμο. Μόνο που δε φυσάει καθόλου. Είναι η Νιφάδα, και παρόλο που χαίρομαι πολύ που τη βλέπω, καταλαβαίνω ότι δεν είναι και τόσο καλά. Είναι λυπημένη.

Τι συμβαίνει, Ρούντολφ;

«Λοιπόν, δεν ξέρω ακριβώς να σου πω. Τη μια στιγμή όλα ήταν όπως πάντα, και την άλλη ήταν όλα αλλιώς. Ο Άγιος Βασίλης άλλαξε. Αυτό μόνο μπορώ να σου πω με σιγουριά.»

Μα δεν μπορεί να άλλαξε, έτσι ξαφνικά... Κάτι πρέπει να σου ξεφεύγει, μια λεπτομέρεια ίσως; Προσπάθησε να θυμηθείς, Ρούντολφ. Τι έκανε ο Άγιος Βασίλης πριν αρχίσει να συμπεριφέρεται τόσο παράξενα; Μήπως πήγε κάπου; Μήπως κάτι έφαγε; Κάτι; Για κάποιο λόγο του συνέβη αυτό!

Ο Ρούντολφ σταύρωσε τις κεραιές του πάνω από το κεφάλι του. «Ο Άγιος Βασίλης ήρθε σήμερα το πρωί στο Εργαστήρι.»

Και...;

«Όλοι κατάλαβαν ότι κάτι συμβαίνει, από τον τρόπο που μπήκε μέσα. Η πόρτα άνοιξε με φόρα, οι μπότες του ακούγονταν βαριές στο ξύλινο πάτωμα. Έφερε ένα παγωμένο ρεύμα αέρα μαζί του. Όλοι σταμάτησαν ό,τι έκαναν και γύρισαν να τον κοιτάξουν.» Το Σαλιγκάρι αναστέναξε.

Και...;

«Και, μας κοίταξε όλους, έναν προς έναν, έβαλε τα χέρια στη μέση του, σούφρωσε τα φρύδια του και είπε σαν Στρατηγός: «Να σβήσουν τα Λαμπιόνια! Να πάψουν οι Μουσικές! Θέλω να κοιμηθώ.» Κι έφυγε... Ύστερα από λίγο, ακούσαμε την πόρτα του σπιτιού του να κλείνει με δύναμη και αμέσως έσβησαν τα Φώτα στο Εργαστήρι.

Κι εσύ τι έκανες μετά;

«Πήγα στο σπίτι του, βέβαια! Χτύπησα την πόρτα και μου άνοιξε η Κυρά και μου 'δωσε τη βαλίτσα της. «Πηγαίνω στο Νότο», μου είπε. Ο Άγιος Βασίλης κοιμάται.»

Ωχ, αυτό δεν είναι καθόλου καλό.

«Μάλλον όχι...»

Αναστενάξαμε και οι δυο.

«Άφησε όμως ένα μήνυμα για σένα.» Ο Ρούντολφ έβαλε την κεραία του κάτω από το σπιτάκι του κι έβγαλε ένα μικροσκοπικό κομμάτι χαρτί. «Ορίστε.»

Μα, Ρούντολφ, δεν μπορώ να το διαβάσω αυτό. Είναι μικρότερο κι από το μικρό μου νύχι.

Ο Ρούντολφ κατσάρωσε τις κεραίες του (αν είναι δυνατόν). «Άνθρωποι. Πάντα ανυπόμονοι και βλέπουν τα πάντα μόνο με τη λογική. Κοίτα!»

Άφησε το χαρτάκι να πέσει στο χιόνι κι εκείνο αμέσως ξεδιπλώθηκε δύο, τέσσερεις, όχι - οχτώ, δεκάξι, τριανταδύο φορές! Τώρα μοιάζει με κανονικό χαρτί από τετράδιο. Ξέρω ότι δεν είναι και η καλύτερη στιγμή, αλλά βάζω τα γέλια. Η Μαγεία πάντα με εκπλήσσει εδώ πάνω, ακόμα κι όταν κινδυνεύει.

Το πήρα στα χέρια μου κι άρχισα να διαβάζω:

«Αγαπητέ Παραμυθά,

Ξέρω πως ένας Παραμυθάς δεν πρέπει να επεμβαίνει στην Ιστορία, αλλά αυτή είναι μια κατάσταση επείγουσας ανάγκης. Πρέπει να προστατέψεις τη Μαγεία, με κάθε τρόπο. Οι Καλικάντζαροι μας την έφεραν πάλι. Φύσηξαν τη βρωμερή, γεμάτη κακία ανάσα τους στη σούπα του Άη Βασίλη. Είναι οι μόνοι που θα χαιρόνταν τόσο πολύ αν τα Χριστούγεννα χάνονταν για πάντα. Βασίζομαι πάνω σου.

Να θυμάσαι πως πρέπει να είστε έτοιμοι έως τα Μεσάνυχτα, κι υπάρχουν ακόμα παιχνίδια που πρέπει να φτιαχτούν και να μπουν στα κουτιά τους. Ο Τζο θα σας οδηγήσει στο κλειδί της πίσω πόρτας της Κουζίνας, για να μπειτε στο σπίτι και να ανάψετε τα Φώτα στο Εργαστήρι. Ο Άγιος Βασίλης κοιμάται και ροχαλίζει σαν τρένο. Πρέπει να βρείτε τα Μούρα του Βορρά

και να δώσετε μια χούφτα στον Άγιο Βασίλη να φάει, αμέσως μόλις ξυπνήσει. Είναι ο μόνος τρόπος να πάψει τη γκρίνια. Τα Μούρα του Βορρά είναι το αγαπημένο του φρούτο. Μόνο που θα το βρείτε βαθιά μέσα στο Δάσος. Να προσέχετε τους Καλικάντζαρους!

Όταν όλα ξαναγίνουν όπως πριν, το Στιφάδο μου θα σας περιμένει. Εγώ θα πάω στο Νότο. Οδηγίες του γιατρού για τα κόκαλά μου. Καλή τύχη.

Η Κυρά του Άη Βασίλη.»

Πολύ καλά λοιπόν, ας βρούμε πρώτα τον Τζο. Ο Ρούντολφ σφυρίζει κι ακούω το μουντό τρεχαλητό του Τζο πάνω στο χιόνι. Γαβγίζει χαρούμενος μόλις με βλέπει και σκύβει το κεφάλι του για να σκαφαλώσει το Σαλιγκάρι. «Δώσε του το χαρτί να το μυρίσει», είπε ο Ρούντολφ. Πλησίασα το χαρτί στη μύτη του Τζο, το μύρισε και πήδηξε στον αέρα, ύστερα άρχισε να τρέχει.

Περίμενε, Τζο! Όχι τόσο γρήγορα!

Το Σπιτι

Ο Τζο περπατά και μυρίζει το χιόνι, μέχρι που μας οδηγεί στο πίσω μέρος του σπιτιού του Άη Βασίλη. Σταμάτησε μπροστά στη στοίβα από καυσόξυλα κι άρχισε να γλύφει τον αέρα, προσπαθώντας να φάει τις νιφάδες που πέφτουν. Ο Ρούντολφ του 'ριξε μια ανάστροφη με την κεραία του κι ο Τζο κλαψούρισε σιγανά. «Δεν τρώμε νιφάδες, το ξέχασες; Σου φέρνουν αέρια. Εκεί, Παραμυθά! Μάλλον το κλειδί είναι κάτω από τα ξύλα.»

Εντάξει, αλλά υποτίθεται πως δεν πρέπει εγώ να το βρω, σωστά; Μπορώ μόνο να ακολουθώ τους ήρωες και να λέω τις ιστορίες.

«Άκουσες την Κυρά, Θνητέ! Αυτή είναι μια κατάσταση επείγουσας ανάγκης.»

Καλά!

Άρχισα να σκάβω και σύντομα βρήκα ένα μικρό ξύλινο κουτί. Πήρα το κλειδί και πήγαμε στην άλλη πλευρά του σπιτιού, στην πόρτα της κουζίνας. Εγώ θα ξεκλειδώσω κιόλας;

«Μπορώ και μόνος μου», είπε ο Ρούντολφ αποφασιστικά. «Δως μου το κλειδί.» Του το έδωσα και το πιασε γερά με τις κεραίες του, προσπαθώντας άτσαλα να κρατήσει την ισορροπία του πάνω στο κεφάλι του Τζο. Ο Τζο ως συνήθως, σαν τη φυσική προέκταση του αγαπημένου του φίλου, προσπαθεί κι αυτός να ισορροπήσει πάνω στα ίδια του τα πόδια. Χαζό σκυλί. Επιτέλους, η πόρτα άνοιξε.

Έτοιμοι όλοι; Πού είναι ο διακόπτης;

«Σσσσς!» ο Ρούντολφ μου έκανε νόημα να ησυχάσω, βάζοντας τη κεραία μπροστά στο στόμα του. «Τζο, κι εσύ. Ήσυχα τώρα. Πάμε. Οι διακόπτες για τα Φώτα όλου του Χωριού, είναι στο δωμάτιο του Άη Βασίλη.»

Τι;;

Ο Τζο περπατά στις μύτες του κι εγώ κάνω το ίδιο ακριβώς πίσω του, καθώς μας οδηγεί μες το σκοτάδι προς το δωμάτιο του Άη Βασίλη. «Άνοιξε την πόρτα, άνθρωπε», με διατάζει ο Ρούντολφ.

«Περίμενε! Αυτή η πόρτα τρίζει!»

Τι; Μο; Εσύ είσαι;

«Ο Μάνυ είμαι, χαζέ. Ο Μο είναι δίπλα μου.»

Και πού είναι αυτό το δίπλα;

«Από την άλλη πλευρά της πόρτας! Είμαστε ήδη μέσα στο δωμάτιο. Πάμε για τον διακόπτη τώρα.»

Μα... Πώς μπήκατε μέσα;

«Είμαστε Μαστροχαλαστές, το ξέχασες; Παραβιάσαμε την πόρτα.»

Ωωω, αυτό ήταν πολύ κακό που κάνατε. Δεν μπορείτε να ανοίγετε έτσι τις πόρτες, κύριοι! Είναι παράν... Τέλος πάντων, αφήστε το. Γρήγορα! Δεν έχουμε πολύ χρόνο. Πρέπει να ανάψετε τα Φώτα στο Εργαστήρι και να πιάσετε δουλειά! Κι ύστερα εμείς να ...βρούμε αυτά τα Μούρα του Χιονιού ή όπως αλλιώς τα λένε.

«Είναι Άγρια Βατόμουρα, χαζέ!»

«Ριζωματώδες βότανο, που ευδοκιμεί στην αρκτική τούνδρα και τα ψυχρά δάση του Βορρά, και παράγει βρώσιμα φρούτα παρόμοια με τα βατόμουρα.»

Εντάξει Μο, κύριε Βικιπέδια, μπορείς απλά να ανάψεις τα Φώτα και να μη μιλάς;

«Ο Μάνυ είμαι!»

Εντάξει!!

Μα τα χίλια μαρούλια που θα 'λεγε και ο Ρούντολφ, τι είναι αυτή η απαίσια μυρωδιά;;

Ο Ρούντολφ ρίχνει μια ανάστροφη στον Τζο κι εκείνος κλαψούρισε σιγανά. «Στο είπα να μην τρως τις χιονονιφάδες;» Κοιτάμε έξω από το παράθυρο και περιμένουμε να ανάψουν τα Φώτα. Από την άλλη πλευρά της πόρτας, ο Άη Βασίλης ροχαλίζει σαν τρένο.

Επιτέλους, Φως! Τα γέλια και η ζητωκραυγές των Ξωτικών ακούγονται ως εδώ. Λες και περίμεναν με τις κιθάρες και τα τύμπανα, τα βιολιά και τα φλάουτα στα χέρια, αμέσως μόλις άναψαν τα Φώτα, άρχισε και η Μουσική. Ξωτικά. Πάντα περιμένουν αφορμή να κάνουν πάρτι.

Ελάτε, ώρα να φύγουμε! Κι εσείς, Δίδυμα, πίσω στις δουλειές σας. Εμείς θα πάμε για τα Χιονόμουρα. Βατόχιονα.

«Τα Μούρα του Βορρά!»

Αυτό.

Τα Χάσκι και το Έλκηθρο

Β γαίνουμε νυχοπατώντας πάλι έξω και κλειδώνω την πόρτα της κουζίνας πίσω μου. Ύστερα κοίταξα προς το Όχι Και Τόσο Ψηλό Βουνό κι ένα σύννεφο ομίχλης σηκώθηκε κι έκρυσε την κορυφή του. Είναι οι Χιονονιφάδες. Άρχισαν κι εκείνες να χορεύουν ξανά. Μπορώ να πω ότι νιώθω λίγο πιο αισιόδοξος τώρα.

Τρέχουμε προς το Εργαστήρι και βλέπουμε τα Ξωτικά να δουλεύουν με εκπληκτική ταχύτητα, προσπαθώντας να αναπληρώσουν το χαμένο χρόνο. Από τη σοφίτα τα έτοιμα παιχνίδια τσουλάνε στις τσουλήθρες, οι Πακετάδες τα πιάνουν τα βάζουν στα κουτιά κι ύστερα τα κάνουν πάσα στους Τυλιχτές. Οι Νάνοι κουβαλάνε τα πακέτα σε πυραμίδες και τα φορτώνουν στο Έλκηθρο. Να και ο Νοντ, περπατά με το κεφάλι σκυμμένο στην οθόνη του, κάνοντας υπολογισμούς, μετρώντας υλικά και χαρτιά και βίδες, μουρμουρίζοντας αριθμούς.

Ωραία, απ' ότι φαίνεται, όλα επανήλθαν στον κανονικό τους ρυθμό. Πάμε! (Λέω και ξαφνιάζομαι κι εγώ ο ίδιος από την αποφασιστικότητά μου, παρόλο που αρνούμαι να αναλύσω αυτό το «βαθιά στο Δάσος» που έγραφε το γράμμα της Κυράς.)

Βγαίνουμε έξω κι αρχίζω να περπατάω με σταθερό βήμα προς το Βουνό. Να είσαι γενναίος, λέω στον εαυτό μου. Είναι απλά ένα Δάσος. Με δέντρα. Ναι, και χιόνι, μου λέει ο άλλος μου εαυτός, ο φοβιτσιάρης. Έχεις ξαναπάει, λέω ξανά. Είναι σκοτεινά, μου απαντάει. Έχεις πάρει φακό. Πηγαίνεις προς τη Φωλιά των Καλικάντζαρων, μου ξαναλέει. Πιστεύεις στη Μαγεία των Χριστουγέννων, επιμένω. Δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι.

«Παραμυθά!» Ο Ρούντολφ με φωνάζει από το κεφάλι του Σκύλου κι ο Τζο τρέχει να με προλάβει. Γλιστράει και πέφτει κι ο Ρούντολφ εκσφενδονίζεται και πετάει και βυθίζεται στο χιόνι ανοίγοντας μια μικρή στρόγγυλη τρύπα. Τρέχω κοντά του να τον βοηθήσω. «Μπορώ και μόνος μου!» μουρμουρίζει μέσα στο χιόνι.

Μάλιστα, κύριε Περήφανε. Έλα, πρέπει να πάμε στο Δάσος.

«Τι;» Με ρωτάει ο Ρούντολφ με απορία. «Με τα πόδια; Εκεί πάνω; Αποκλείεται. Δε θα προλάβουμε ποτέ.»

Μα και την άλλη φορά με τα πόδια δεν πήγαμε; Κοίτα, έχω και φακό. Του δείχνω το φακό μου που έχω στην τσέπη μου κι ο Ρούντολφ χαμογέλασε.

«Χαίρομαι που η φετινή μας περιπέτεια σε βρίσκει οργανωμένο, όμως την άλλη φορά δε χρειάστηκε να πάμε και τόσο μακριά. Αυτή τη φορά...» Έδειξε με την κεραία του το Όχι και Τόσο Ψηλό Βουνό- «πρέπει να πάμε εκεί πάνω.»

Εκεί πάνω; Με τίποτα!

«Μην ανησυχείς, θα πάρουμε το έλκηθρο.»

Του Άη Βασίλη;

Ο Ρούντολφ κουνάει το κεφάλι του. «Όχι βέβαια, το Έλκηθρο του Άγιου Βασίλη, πετάει μόνο με τους Τάρανδους μπροστά...»

...Και τον Άη Βασίλη πίσω, ξέρω. Τότε λοιπόν, με ποιο έλκηθρο θα πάμε;

Το Σαλιγκάρι αγκάλιασε το αυτί του Τζο κι ο σκύλος έμοιασε να χαμογελάει.

«Έχουμε δικό μας έλκηθρο. Και σκυλιά», είπε και μου 'κλείσε το μάτι.

Κάτι ξέρετε που δεν ξέρω, έτσι; Τι έχασα;

«Ε, να... Οι χειμώνες εδώ πάνω καμιά φορά μοιάζουν λες και θα κρατήσουν για πάντα.»

Ρούντοοοοοοοολφ;

Παραμυθάααααααα;

Μα θα με σκάσεις; Πες μου!

«Εντάξει λοιπόν, ο Τζο γνώρισε μια σκυλίτσα στο Δάσος και μας σκάρωσαν μερικά κουτάβια, αυτό είναι όλο. Στην αρχή δεν ξέραμε τι να τα κάνουμε, μα όσο μεγάλωναν άρχισα να το σκέφτομαι σοβαρά: Γιατί να μην τα εκπαιδεύσουμε; Έλα! Θα σου δείξω», είπε κι έριξε μια ανάστροφη στον Τζο να ξεκινήσει.

Ο Τζο γάβγισε χαρούμενος και μας πήγε στους Στάβλους. Δίπλα από το παχί μας περίμενε ένα μικρό, ξύλινο έλκηθρο, που πολύ αμφέβαλα ότι θα κατάφερνα να μπω, αλλά δεν υπήρχε και καλύτερη λύση.

«Έλα, τράβηξέ το έξω. Τα σκυλιά ξέρουν τι να κάνουν», μου φώναξε ο Ρούντολφ και σύρθηκε πάνω στο έλκηθρο.

Ξέρω πως αυτή τη φορά έχω παρέμβει τόσο πολύ στην ιστορία, που αναρωτιέμαι για μια στιγμή αν και του χρόνου θα εξακολουθώ να είμαι παραμυθάς, αλλά δεν υπάρχει η πολυτέλεια για παράπονα. Τραβώ το έλκηθρο, κι ο Τζο τρέχει κι ανοίγει το σύρτη και αμέσως ξεχύνονται ένα κοπάδι γκριζόλευκα κουτάβια χάσκι.

Ψάχνοντας τα Μούρα

Μόλις ετοιμαστήκαμε, με το γάβγισμα του Τζο τα σκυλιά ξεκίνησαν. Σίγουρα αν μας έβλεπε κανείς από μακριά θα γελούσε, εγώ ντυμένος σαν το κρεμμύδι με το σκούφο μου χαμηλά στα μάτια και το κασκόλ να σκεπάζει τη μύτη μου, με τα φουσκωτά μου γάντια, στριμωγμένος στο μικρό έλκηθρο με τα γόνατα να φτάνουν στο σαγόνι μου και το Σαλιγκάρι στον ώμο μου. Η Νιφάδα είναι ενθουσιασμένη που θα πάμε στα μέρη της και πετάει από πάνω μας και κάθε τόσο πειράζει τα σκυλιά. Τα σκυλιά από την άλλη φαίνεται πως πολύ το διασκεδάζουν. Κοντράρονται μεταξύ τους, επιταχύνουν στις στροφές κάνοντας το έλκηθρο να γέρνει, κι ακόμη κι ο Ρούντολφ ξεχνάει ότι σαν Επιβλέπων Επικεφαλής πρέπει να είναι πάντα σοβαρός και γελάνε ακόμα και οι κεραίες του.

Δεν ξέρω πώς να κρατήσω ισορροπία πάνω σε ένα έλκηθρο! Του φωνάζω κι εκείνος γελάει δυνατά.

«Καιρός να μάθεις, θνητέ!»

Κι αμέσως αρχίζει να τραγουδάει (φοβερά φάλτσα, αλλά δεν του το χαλάω) κατευθείαν μέσα στο δεξί μου αυτί:

***Δυο φιλαράκια πάνω στο έλκηθρο,
Ο Παραμυθάς γλιστρά και πέφτει με το κεφάλι
Ο Ρούντολφ ο καλός φώναξε το γιατρό
Και ο γιατρός είπε: Τέρμα το έλκηθρο για τον Παραμυθά!***

Πολύ αστείο, Ρούντολφ. Γελάσαμε.

«Φίλε μου, το χιούμορ είναι ένας καλός τρόπος να αντιμετωπίζεις τα προβλήματα.»

Ναι, καλά. Να το θυμάσαι αυτό την επόμενη φορά που θα αρχίσεις να τσιρίζεις μέχρι να ακουστείς χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά μέχρι το σπίτι μου, κύριε Επιβλέπων Εξυπνάκια. Ο Ρούντολφ μου ρίχνει μια ανάστροφη στο μάγουλο και βάζουμε και οι δυο τα γέλια.

Νιώθω τα αυτιά μου και τη μύτη μου έτοιμα να γίνουν παγάκια και να πέσουν κάτω. Κάπως καταφέρνω να πιάσω το φακό μέσα στην τσέπη μου, αλλά δεν μπορώ με τίποτα και με αυτά τα γάντια να τον ανάψω. Τα σκυλιά μοιάζουν να ξέρουν πολύ καλά πού πηγαίνουν, ο Τζο τρέχει με σιγουριά, η Νιφάδα πετάει χαρούμενη κι ο Ρούντολφ έχει τα κέφια του, οπότε προσπαθώ να μην ανησυχώ. Όμως είναι τόσο σκοτεινά κι έχω παγώσει, και νιώθω αποπροσανατολισμένος.

Ελπίζω να ξέρουμε πού πάμε, Ρούντολφ.

«Μην ανησυχείς, σχεδόν φτάσαμε!»

Βλέπω την κορυφή του Βουνού, κρυμμένη πίσω από το σύννεφο ομίχλης που στροβιλίζεται με τον αέρα. Ακούω ακόμα και τα χτυπήματα των σφυριών του Μάνυ και του Μο. Φαίνεται πως έχουν πάρει τη δουλειά τους πολύ στα σοβαρά! Ξαφνικά τα σκυλιά σταματούν απότομα, πετάγομαι από το έλκηθρο και προσγειώνομαι με το κεφάλι μέσα στο χιόνι.

«Στο είπα!» Γελάει ο Ρούντολφ, θαμμένος κι αυτός στο χιόνι δίπλα μου. «Στο τραγούδησα για την ακρίβεια.» Σηκώνομαι και τινάζω το χιόνι από

πάνω μου, αλλά το αστεϊάκι του Ρούντολφ δεν το σχολιάζω.

«Τι έγινε; Γιατί σταματήσαμε;»

«Φτάσαμε! Εδώ είμαστε. Και τώρα, ησυχία. Οι Καλικάντζαροι μπορεί να βρίσκονται παντού.»

Εντάξει, δε θα πανικοβληθώ. Αρνούμαι να πανικοβληθώ.

Ο Ρούντολφ αρχίζει ξανά τις διαταγές.

«Πήγαινε να βρεις τα Μούρα του Βορρά. Εγώ θα μείνω εδώ και θα φυλάω τσίλιες. Ο Τζο θα κρατήσει τα σκυλιά ήσυχα.»

Η Νιφάδα πετάει γύρω μας και το φως του φεγγαριού αντανακλά στα παγωμένα της άκρα. Φαίνεται σα να προσπαθεί να μας δείξει που είναι κρυμμένοι οι Καλικάντζαροι, γιατί κάθε τόσο αφήνεται να αιωρηθεί και λάμπει στο φως περισσότερο από το κανονικό, σαν πυγολαμπίδα.

Ωραία, ας βγάλω λοιπόν το φακό μου και---

«ΟΧΙ φως, χαζέ!» Ο Ρούντολφ ουρλιάζει ψιθυρίζοντας (ποτέ δε θα καταλάβω πώς το κάνει αυτό.) «Θα προδώσεις τη θέση μας!»

Μα δε βλέπω τίποτα! Πώς υποτίθεται θα βρω την άγρια Βατομουριά αν δεν τη βλέπω;;

«Θα αφήσεις τη Μαγεία να κάνει τα μαγικά της. Άσε τα μάτια σου να προσαρμοστούν στο σκοτάδι. Ηρέμησε. Βαθιές ανάσες... Μπράβο. Μπορείς να τα καταφέρεις.»

Μα είμαι μόνο ο Παραμυθός! Έχω ήδη παραβιάσει κάθε κανόνα και---

«Βρες τα αναθεματισμένα Μούρα!»

Εντάξει! Ουρλιάζω ψιθυρίζοντας κι εγώ.

Καλικάντζαροι!

Ωραία. Αφήνω τα μάτια μου να προσαρμοστούν στο σκοτάδι. Αφήνω τη Μαγεία να κάνει τα μαγικά της και να με οδηγήσει στη Βατομουριά. Περπατώ στα τυφλά σχεδόν και σκοντάφτω σε κάθε λογής θαμμένο πράγμα μέσα στο χιόνι. Το χέρι μου αμέσως αρπάζει το φακό, αλλά δεν το λμώ να τον ανάψω. Ακολουθώ τις διαταγές μου. Α, εδώ πρέπει να είναι. Βγάζω τα γάντια μου και κόβω ένα από τα πορτοκαλί περιβόητα Μούρα του Βορρά. Είμαι πολύ περίεργος να δοκιμάσω. Είναι στυφό και πολύ ξινό. Μα πώς του αρέσει τόσο πολύ; Τα δάχτυλά μου αρχίζουν και μουδιάζουν από το κρύο, έτσι αρχίζω να μαζεύω τα μούρα αλλά τότε θυμάμαι ότι δεν έχω πουθενά να τα βάλω, οπότε τα χώνω στις τσέπες μου.

Ξεχνάω την παγωνιά, ξεχνάω και το σκοτάδι, ξεχνάω και τα αγκάθια που μου τρυπάνε τα δάχτυλα. Μαζεύω τα Μούρα του Βορρά. Τότε τα σχεδόν παγωμένα μου δάχτυλα πιάνουν ένα μεγάλο Μούρο σαν καρύδι. Το τραβάω και με τραβάει κι αυτό.

Ορίστε;

Τραβάω ξανά και τραβάει κι αυτό και ξαφνικά το χέρι μου σηκώνεται καθώς το Μούρο σηκώνεται κι αυτό και καθώς επιτέλους τα μάτια μου προσαρμόζονται στο σκοτάδι καλύτερα διακρίνω τη χοντρή και κακάσχημη μύτη ενός...

Καλικάντζαροι!!

Φωνάζω στα μούτρα του και γυρίζω και αρχίζω να τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορώ προς το έλκηθρο, σκοντάφτω και πέφτω στο χιόνι,

σηκώνομαι και ξαναπέφτω, χιόνι μπαίνει στο στόμα μου, χιόνι στη μύτη μου, χιόνι στα αυτιά μου, ορκίζομαι όταν φύγω από δω πάνω να πάρω το αεροπλάνο για τους Τροπικούς και να μην ξαναγουρίσω.

Τα σκυλιά γαβγίζουν κι αρχίζουν να τρέχουν, το έλκηθρο φεύγει χωρίς εμένα, οι Καλικάντζαροι πετάνονται από παντού, από τις σκιές, πίσω από τα δέντρα και τους βράχους, ο Ρούντολφ σφυρίζει, ο Τζο τρέχει κι αυτός, και νιώθω ένα τριχωτό χέρι να αρπάζει την κουκούλα μου. Μεσ τον πανικό μου θυμάμαι πως οι Καλικάντζαροι μισούν το φως και αρπάζω το φακό σκορπώντας και μερικά Μούρα (ελπίζω τα υπόλοιπα να φτάνουν, αλλά δεν μπορώ να τα μετρήσω αυτή τη στιγμή), τα δάχτυλά μου είναι εντελώς μουδιασμένα αλλά τελικά καταφέρνω να πατήσω το κουμπί.

Και δεν ανάβει.

Δεν ανάβει! Μα τα παγωμένα μαρούλια που θα 'λεγε και ο Ρούντολφ, μάλλον ξέχασα να του βάλω μπαταρίες! Πάνω στην απελπισία μου γυρίζω και πετάω το φακό με όλη μου τη δύναμη και πετυχαίνω τον Καλικάντζαρο ακριβώς στο δόξα πατρί.

Ο Καλικάντζαρος σωριάζεται στο χιόνι και την ίδια στιγμή καταφέρνω να πιαστώ από το έλκηθρο και σκαρφαλώνω πάνω. Γυρίζω να δω πίσω μου και βλέπω το φακό δίπλα στον κοιμισμένο Καλικάντζαρο να ανάβει.

Σοβαρά τώρα;

Οι Καλικάντζαροι μοιάζουν να μπερδεύονται λιγάκι με αυτή την ξαφνική δέσμη φωτός, την παρατηρούν χωρίς να ξέρουν ακριβώς τι να κάνουν, αλλά και τι με νοιάζει; Είμαστε όλοι εδώ, έχουμε και τα Μούρα, επιτέλους ας φύγουμε!

Σώζομαι τα Χριστούγεννα

Πηδάω από το έλκηθρο καθώς φτάνουμε στο Χωριό και τρέχω προς το σπίτι του Άη Βασίλη. Ο Ρούντολφ είναι ήδη έξω από την πόρτα της κουζίνας και με περιμένει. Μα πώς τα κατάφερε;

«Έλα, θέλω μόνο να βάλεις τα Μούρα σε ένα πιάτο, τα υπόλοιπα θα τα κάνω μόνος μου.»

Εντάξει, ας μπορούμε μέσα τότε!

«Άνοιξε την πόρτα, θνητέ.»

Α, ναι. Γυρίζω το πόμολο αλλά η πόρτα είναι κλειδωμένη.

«Το κλειδί, χαζέ!»

Το κλειδί; Ποιο κλειδί; Α! Το κλειδί! Ψάχνω στις τσέπες μου αλλά δεν το βρίσκω, μάλλον θα μου έπεσε κάπου. Βλέπω μια σκιά πίσω από την κουρτίνα στο παράθυρο, η κουρτίνα τραβιέται και τα Δίδυμα μας χαιρετούν χαμογελώντας.

Ευτυχώς! Δε θα 'πρεπε να το κάνετε αυτό ξέρετε. Αλλά αυτή είναι μια κατάσταση...

Η πόρτα ανοίγει και ο Μάνυ με τον Μο υποκλίνονται βαθιά. «... Επείγουσας ανάγκης, ξέρουμε.» Τρέχουν γρήγορα πίσω στο Εργαστήρι, κι εγώ με τον Ρούντολφ στην μπότα μου μπαίνουμε στην κουζίνα. Αδειάζω τις τσέπες μου κι αφήνω τα Μούρα στο τραπέζι, βρίσκω κι ένα πιάτο και τα βάζω μέσα.

«Άσε εμένα, από δω και πέρα. Εσύ πήγαινε στο Εργαστήρι και περίμενε. Ο Αη Βασίλης θα έρθει σε λίγα λεπτά. Βιάσου! Είναι σχεδόν μεσάνυχτα.»

Δεν έχω ιδέα πώς σκοπεύει να κουβαλήσει το πιάτο ως το δωμάτιο του Άη Βασίλη και τι θα κάνει μετά, αλλά έχω μάθει πλέον να μην αμφισβητώ τα όσα γίνονται εδώ πάνω. Εκπλήσσομαι βέβαια, κάθε φορά.

Περπατώντας προς το Εργαστήρι παρατηρώ τις καραμελένιες πινακίδες που γράφουν «Προς Εργαστήρι», «Προς Αποθήκη», «Προς το Όχι και Τόσο Ψηλό Βουνό» και θυμάμαι πόσο πολύ πεινάω. Το στομάχι μου διαμαρτύρεται.

Ανοίγω την πόρτα και χτυπάω τα πόδια μου να ξεκολλήσει το χιόνι από τις σόλες μου, και μπαίνω μέσα. Όλοι γυρίζουν και με κοιτάνε, με την ελπίδα και το φόβο και τον ενθουσιασμό, όλα μαζί ζωγραφισμένα στα μάτια τους. Τα μικρά μου δουλευτάρικα Ξωτικά, στα πολύχρωμά τους κοστούμια και τα καπέλα τους, οι σοβαροί Νάνοι, η Νιφάδα με τα μακριά, παγωμένα της άκρα και ο Τζο, καθισμένος στο χαλάκι μπροστά στη φωτιά, όλοι περιμένουν από μένα να τους πω κάτι.

Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τις ομιλίες μπροστά σε πολύ κόσμο. Γίνομαι πολύ νευρικός και τα χέρια μου ιδρώνουν. Όλοι με κοιτάζουν στα μάτια και νιώθω το στόμα μου στεγνό και τη γλώσσα μου τραχιά σαν φλούδα από κάστανο. Ανοίγω το στόμα να τους πω κάτι, οτιδήποτε, αλλά τότε βλέπω τα μάτια τους να ανοίγουν διάπλατα, να φέρνουν τα χέρια τους μπροστά στα μικρά τους στόματα και να κρατούν την ανάσα τους,

γυρίζω το κεφάλι και βλέπω τον Άη Βασίλη να στέκεται στην πόρτα, έτσι κάνω στην άκρη και τον αφήνω να περάσει και κρατώ κι εγώ την ανάσα μου μαζί τους.

Όλοι περιμένουμε.

«Είναι όλα έτοιμα;» ρωτάει ο Άη Βασίλης με την ήρεμη φωνή του.

«Όλα έτοιμα!» φώναξε περήφανα ο Ρούντολφ. «Τα δώρα είναι στα κουτιά τους με τις κορδέλες και τους φιόγκους τους και φορτωμένα στο Έλκηθρο.»

Ο Άγιος Βασίλης χαμογελάει. «Κάνετε εξαιρετική δουλειά φίλοι μου. Μπράβο στα Ξωτικά και τους Νάνους. Συγχαρητήρια, Ρούντολφ.»

Τα Ξωτικά ξεσπούν σε χειροκροτήματα, γελούν και φωνάζουν και τρέχουν να φέρουν τα όργανα να παίξουν μουσική. Ο Άγιος Βασίλης όπως κάθε χρόνο πηγαίνει να συμβουλευτεί το Μεγάλο Χάρτη, ύστερα γύρισε και τους χαιρέτησε όλους και βγήκε έξω.

Τα καταφέραμε, παιδιά! Μπορεί κάποιος να φέρει το στιφάδο τώρα; Πεθαίνω της πείνας, λέμε!

Καθόμαστε όλοι γύρω από το μεγάλο τραπέζι μπροστά στο τζάκι και βλέπουμε από τα παράθυρα τη φωτισμένη ουρά που αφήνει πίσω του το Έλκηθρο καθώς ο Άγιος Βασίλης ξεκινάει το μεγάλο ταξίδι του στα παιδιά του κόσμου. Κάθομαι ανάμεσα στα Δίδυμα και με ξεκουφαίνουν με τους καβγάδες τους για τα κλειδιά του Φα και του Σολ και τα Ρε Ματζόρε τους. Μέχρι και ο Ρούντολφ κάθισε μαζί μας, αντί να πάει έξω για να φάει το παγωμένο μαρούλι του. Ξαφνικά όλοι χειροκροτούν και βλέπω την Κυρά να έρχεται κρατώντας μια μεγάλη κατσαρόλα στα χέρια της. Επιτέλους το στιφάδο!

Μα... Πώς γίνεται να είναι εδώ;

Σερβίρει όλους το αχνιστό στιφάδο στα πιάτα τους κι όταν φτάνει σε μένα μου χαμογελά και μου κλείνει το μάτι συνωμοτικά. Ποτέ δε θα τους καταλάβω τους φίλους μου εδώ πάνω στην άκρη του κόσμου, αλλά κάθε φορά έχω τις καλύτερες εμπειρίες της ζωής μου μαζί τους.

«Ας τραγουδήσουμε!» Φωνάζουν τα Δίδυμα και ξεκινούν το τραγούδι πρώτοι, ενώ και οι υπόλοιποι ακολουθούν.

*Έφτασε η μεγάλη μέρα,
Ναι, ναι, η μεγάλη μέρα!
Βάλαμε τα παιχνίδια στα κουτιά και πάνω στο έλκηθρο,
Ναι, ναι, πάνω στο έλκηθρο!*

*Βιδώσαμε και βάψαμε και ράψαμε καλά,
Ναι, ναι, τα κάναμε όλα καλά!
Και τώρα στιφάδο θα φάμε παιδιά,*

Χα, χα, χα, χα, το λατρεύω αυτό το τραγούδι.

Ναι, ναι, στιφάδο παιδιά!

Καλά Χριστούγεννα!

Ψάχνοντας Τα Μούρα Του Βορρά
Δεκέμβριος 2016

Κατερίνα Χαρίση

Εκδόσεις:
Ovi magazine Apopseis.gr & Ovi Greek

Design: Thanos

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

Τα βιβλία των εκδόσεων apopseis.gr Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες των διαδικτυακών περιοδικών www.apopseis.gr & www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του Ovi Magazine και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@apopseis.gr & info@ovimagazine.com

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική η τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Ψάχνοντας Τα Μούρα Του Βορρά

Κατερίνα Χαρίση,
συγγραφέας
πολυγραφότατη από τρέλα
και πάθος, σύζυγος και
μαμά δυο υπέροχων γιων.
υπέροχων γιων.

